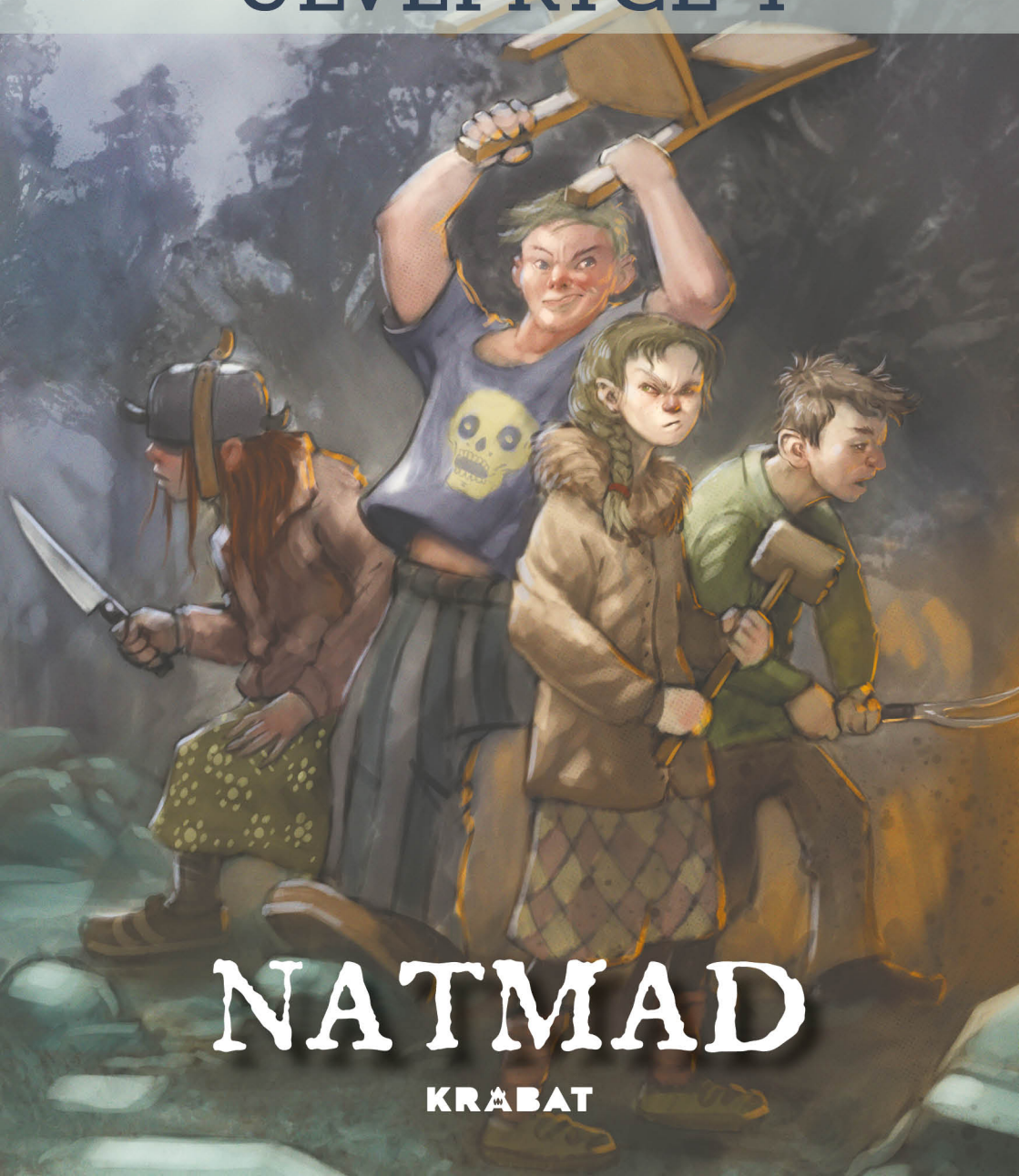

MALENE FABRICIUS HOLM
MÅNEHYL &
ULVEPRYGL 1

NATMAD

KRABAT

MALENE FABRICIUS HOLM

MÅNEHYL &
ULVEPRYGL 1

NATMAD

KRABAT

Bøger i serien

Månehyl & Ulveprygl 1 - Natmad
Månehyl & Ulveprygl 2 - Ulveskytten

Andre bøger af samme forfatter

Troldeunge
Psykopatmordernaboen
Amatørforbrydervikaren
Sjælefordærveren

Amelia fortæller

Kapitel 1

Der var nogen!

Jeg vågner med et sæt, da noget rører ved min arm. Mit blik flakker søgende rundt i den dunkle sovesal, og jeg får øje på silhuetten ved siden af sengen. Mit hjerte springer et slag over. Jeg kryber sammen og trækker dynen op til næsen. Skikkelsen er indhyllet i det blege månelys, som skinner ind ad vinduet.

”Amelia,” hvisker en stemme, og det går op for mig, at det bare er Simone.

”Hvad?” spørger jeg på en udånding og slipper det krampagtige greb om dynen. ”Du gjorde mig sygt forskrækket!” Mit hjerte finder langsomt tilbage i sin naturlige rytme.

Hun sætter sig på kanten af sengen og lader sin hånd krybe ind i min. Den er en smule fugtig og iskold.

”Der var nogen ...” Hun holder en kort pause og klemmer sammen om mine fingre. ”Nogen gik forbi vinduet.”

Jeg sætter mig op og gnider ansigtet. Træerne svajer i vinden og kaster lange skygger ind i lokalet. I køjerne ved siden af snorker vores klassekammerater, ellers er her helt fredeligt.

”Vil du ligge her hos mig lidt?” Jeg rykker for at gøre plads.

Hun ryster på hovedet.

”Der var nogen derude,” gentager hun og peger mod vinduet. ”Jeg kan ikke lide det.”

”Det er bare skygger fra træerne,” svarer jeg og kaster et ekstra blik ud i mørket. ”Hvad er klokken?” Jeg rækker automatisk ud efter min telefon, som plejer at ligge på natbordet derhjemme, men kommer i tanke om, at vores mobiler er låst inde i et skab på en af lærernes værelser.

”Det var ikke træerne!” Hendes hviskende stemme er nu mere spids. ”Jeg så to skikkelser gå forbi – jeg er helt sikker!”

Jeg puster tungt ud.

”Vi er i skoven – ude midt i ingenting! Her kommer altså ikke andre end os.” Jeg lægger mig igen og putter mig godt ned under dynen.

”Det er da det, som gør mig så nervøs!” siger hun og møver sig ned ved siden af.

”Simone, du pisker altid en stemning op! Jeg vil vildt gerne sove. Der er ikke nogen derude! Lad være med at finde på spøgelseshistorier – jeg kan ikke fordrage, når du gør det. Luk øjnene og slap af. Godnat.” Jeg trækker vejret dybt ind og lader mig synke ned i madrassen.

”Amelia!” Simone puffer mig i siden. ”Jeg kan altså ikke sove.”

”Men det kan jeg godt,” mumler jeg næsten uhørligt.

”Vil du ikke gå med mig ind til Erika? Please!”

”Hvorfor?”

”Jeg vil bare gerne vide, at alt er okay.”

Jeg finder hendes hånd under dynen og tager fat i den.

”Alt er okay,” hvisker jeg. ”Sådan – og sov så.”

”Det er ikke det samme,” klager hun. ”Jeg vil gerne høre det fra en voksen. Please, Ammi!” Hun sætter sig op og trækker dynen af os. ”Please. Vil du ikke godt gå med?”

”Okay.” Jeg sætter mig op ved siden af hende.

”Men så skal vi altså også sove bagefter!”

Hun nikker.

”Tak. Så lad os få det overstået.”

Gulvklinkerne er kolde mod de bare fødder. Jeg trækker natkjolen på plads over numsen, og vi lister gennem sovesalen, hvor de andre sover

uforstyrret videre. Vi fortsætter ud i entreen og videre ind i spisesalen. Stolene hænger i bøjlerne under bordene, og månelyst får det hele til at se en lille smule ensomt ud. Selvom vi sad og spiste her i aftes, er det nu, som om her ikke har været nogen i årevis.

Simone hiver mig med hen til en af trædørene for enden. Erikas værelse.

”Skal man banke på?” spørger hun og kigger på mig.

Jeg trækker på den ene skulder. Jeg kan godt forstå, hun spørger – både Erika og vores anden klasselærer, Jesper, virkede gnavne og kortluntede, inden vi gik i seng. Jesper hev endda fat i Fabians trøje under aftensmaden og brølede direkte ind i ansigtet på ham. Jeg aner ikke hvorfor. Fabian er en virkelig provokerende type, men uanset hvad end han havde gjort, var det i hvert fald ikke okay, at Jesper rev i ham på den måde.

”Tror du, hun bliver sur?” spørger Simone.

Jeg trækker på skulderen igen.

Simone banker stille med en kno.

Der sker ikke noget. Hun banker igen. Stadig ingenting. Så skubber hun forsigtigt døren op. Rummet er buldermørkt.

”Erika?” hviskekalder hun. ”Erika?”

Ingen respons.

Jeg løsner mig fra Simones greb og går hen til sengen.

”Erika?” forsøger jeg og klapper let på dynen.

Jeg famler mig frem til en ledning på væggen og tænder natlampen.

Sengen er tom!

”Hvor er hun?” spørger Simone. Hendes læber er blege, og armene er noprede af gåsehud.

Jeg løfter dynen op i luften i et hurtigt ryk.

”Tadaa!” siger jeg og slår ud med den ene arm.

”Jeg har tryllet hende væk.”

”Ammi!” klager Simone. ”Det er altså ikke sjovt.”

”Undskyld.” Jeg slipper dynen og giver hende et kram. ”Hun er sikkert bare på toilettet.”

”Jeg *kan* altså ikke lide det her.” Simone lægger hovedet på min skulder.

”Skal vi gå ind til Jesper i stedet?” foreslår jeg.

Hun nikker, slipper mig, og jeg slukker sengelampen.

Jespers værelse ligger dør om dør med Erikas. Simone banker på, og da han ikke svarer, skubber hun døren op med det samme.

”Jesper?” spørger hun og tænder loftslampen.

Et lille gys pibler ned ad min ryg.

Hans seng er også tom!

Malene Fabricius Holm

Malene Fabricius Holm (f. 1984) debuterede i 2022 med den humoristiske tween-krimi ”Psykopatmorderneboen”.

Hun brænder især for at skrive for børn og unge. Læsning voldte hende en del problemer i folkeskolen, derfor drømmer hun om, at hendes historier kan være med til at tænde læselysten. Udover bøger og noveller, skriver Malene også teaterstykker.

Web: Malenefabriciusholm.dk

IG: [@malene.fabricius.holm](https://www.instagram.com/malene.fabricius.holm)

Facebook: facebook.com/forfattermalenefabriciusholm/